

ULL

NUM 16

OLOT, 5 DE OCTUBRE DE 1912

TARDOR I

No's tornan originals,
ni's publican anuncis de cap mena

SUSCRIPCIÓ:

Provincies, 1'50 ptes; Extranjer 3 frs.
Ultramar 5 frs.

Titella.—Poble d'Olot, no'l llegiu,
aquest ULL es una fera..!
L'Amo.—Are pots recomanalshi
que tots comprin *La Trinchera*.

EL GRAN TITELLA

De tothom es conegut el nirvió, varó que'n aquet sant dissapte's veu glorificat en la primera plana del celeberrim periòdic olotí; empró, tal volta, la majoria dels nostres ciutadans se troben involuntàriament amics d'una ignorancia supina, per lo que referencia fa a quisquins epissodis de la seva portentosa y accidentada vida política.

Els que no'ls sápiguen, que's prenguin la molestia de gratarse la butxaca, tréguinne una miserable pessa de deu céntims y aixís tindrán esment de lo que no sabien, ab seguretat.

En els felissos temps de la seva adolescència y quant cursava els estudis de la senzilla carrera de Filosofia y Lletres, el nostre varó entranyable, víctima d'una crònica verborrea, ensejava els seus discursos en la galeria d'una casa del carrer de Lorenzana; allí cridaba a més, no poguer, esvalotant a tots els galliners del barri y causant la molestia consegüent a n'els pacífics mortals que tenien la gran desgracia d'esserne vehins seus.

Un día—día d'eleccions municipals—obtingut ja'l titol de *joven licenciado*, se presentaba candidat a la regidoria, y com que vots son trunfos, tingué la xaripa de ser proclamat concejal. Empró, pera satisfer les seves pretensions, no'n tenia prou de sentarse en la edilicia cadira de l'Ajuntament; pretenia, ab infantil desitg, adornarse la eleganta figura, ostentant en la seya destra l'embolrada vara de primer arcalde. A tal fi, tendian les sovintejades visites a n'el Marqués de Camps, hasta que aquet bon senyor, ab ganas de tréuressel de devant, li objectá que les idees carlistes que defensava, constituïan un grós obstacle pera compláurel, a lo que ell va contestar que si era precis se donaria de baixa de les files de D. Carles y faria públiques declaracions dinástiques.

Més endevant, fou diputat provincial. Allavors que l'ambient de la política catalana s'escalfaba ab el foc de la Solidaritat, ell actuaba de *bombero*; més, al veurer que la manguera seva feya un paper ridícul, tingué la gran pensada de treures la blusa d'apaga-focs y's posá la vestimenta d'incendiari de Solidaritat, valguentli la oportunistissima virada, un acta de diputat a cortis. Disoltes les cambres, en quins escons se senaba, se convocaren noves eleccions y, contra la seva modesta voluntat, el seu nom torná a sortir triomfant de les urnes electorals.

En aquets moments de la llur vida política, ens trobam nosaltres al escriurer aquest article.

Podém preguntar, si tornarà agafarse en la robusta mamella del Congrés? No ho sabem, sols el temps futur pot contestar; potser farà un sacrifici pera poguer portarnos la desitjada felicitat ciutadana. Si aixís es, Deu li pagui y li augmenti els innumbrables nirvis que ja té.

Y havent d'acabar, perquè's tart y vol ploure, dirém que's un auster refractari a la ostentació, un bon ignorant en vigilies d'eleccions, segons diu ell, y un hábil compaginador de la fidelitat a la tradició ab els refinaments del progrés. Estém segurs que si hagués nascut en un altre ambient o's trasplantés en societats que no combreguessin ab rodes de moli, veuriam lluir en la seva testa el símbol gorro-frigi o'n seria corifeu de les idees socialistes.

Tal es el *Gran Titella* d'Olot, el qu'acciona y vocalisa mogut pels fils invisibles de la poderosa (?) teocracia.

CALENBOURS

¿Quin es l'industrial que, durant les vintiquatre hores, trevalla més?—El sabbaté, perquè de dies fá sabates y de nits... *atacona!*

¿Quina diferencia hi ha entre un mussol y *El Deber*?—Cap.

¿En que s'assembla un *corrido* a un banyista?—En que's *tira a la mar* de...

EL NOSTRE PRIMER NOMBRE

DE LA TARDOR

Ved lo que el mundo decía, sentiut diumenge cridar L'ULL pels carrers:

L'Amo dels altres:—Hum, hum! Altre vegada L'ULL...? Aixó es una manifesta informalitat! Ma no y dispo que se'ls extermini. Per de prompte, no vull qu'entri aquí, dins, cap *numbru* d'aquel paperot.

El Gran Titella:—Poble estimat, L'ULL ens ha enganyat, L'ULL torna a veurer la llum pública; doncs no permetis que la dolsa pau del meu districte, sigui un sol moment pertorbada. Rebutjeu,

ab for
del re
esca
Mo
nats!
meu c
Mo
vá de
prol
cap E
En
podér
l'inte
L'
dar? l
Antón
Fer
mond
El
un
Le:
L'UL
altre.
L'
Amo:
ELS
Pri
fa co
tic, u
influi
per u
neg
que l
tre, c
setm
Trin
U
pos
trany
flexi
cap
form
I
ria c
llimp
tins
conc
tres
que
del
nats
raul

ab forma contundent, vosaltres caríssims baillets del requeté, les iniquitats que aquet setmanari escampa.

Mossen Antonet:—¡Oh, miserables condemnats! quin deixareu que regni la tranquil·litat en el meu esprit virginal?

Mossen Pere:—Què torria a sortir L'ULL? no's vá despedir aquesta canalla? encara no n'han dit prou de bestieses? Això no pot anar; me'n vaig cap *El Deber* per sapiguer lo qu'hem de fer.

En Mitxes Negres:—Recarai, mireu que no'n podem sortir de tanta caraiada! Que ha baixat *l'interior fin de mes*?

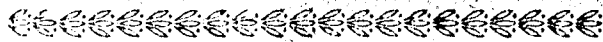
L'Herbolari:—No es L'ULL lo que sento a cridar? Be'n son prou de desvergonyits...! Cuita, Antón, cuita! preparèm un *antiespasmòdic*...

Ferrán de la Muta:—Dejenerats, pestilents, immond...! Ja'ls arreglaré des del meu *espligoleig!*

El Xato:—(No diu ni sab dir may res; perquè's un neula).

Les tres quartes parts dels olotins:—Visca L'ULL! Culasso, donemen un... Un altre... Un altre... etc., etc.

L'ULL:—Visca la gran barrila! Feu pás als *Amos d'Olot!*

ELS PRIVILEGIS DELS TRINXERAIRES

Prenent peu d'un article publicat en *Vitalitat* fa cosa de quinze dies o tres setmanes, un fanàtic, un pobre infelís, fracassat en els seus estudis, influit pels remordiments de les seves malifetes y per un *humanitari* odi personal en la seva ànima negra com Carbó, deixa caurer tota la inmundícia que li vessa, sobre l'honor d'un excelent amic nostre, escudantse en les columnes d'un *jaumista* setmanari barceloní que portà per mal nom «La Trinchera».

Un hom. després de llegir aquell piló de *piropos* escombriaires, sent una tranquil·litat tant extranya que, vulgas o no vulgas, el convidan a reflexionar sobre'l santíssim ministeri que portan a cap ab les seves propagandes, els individus que formen l'honorable cos de *gent de bé*.

La «Lliga del bon mot», la venerable confraria que ab tant apostòlic zel se preocupa de la llimpessa de la boca humana, en la infinitat de mitjans qu'ha celebrat, sens dubte devia'sentar unes conclusions especials pels jaumistes, que nosaltres ne som pobres ignorants. Empró, suposém que deuen ésser més o menys, d'aquest faísó:

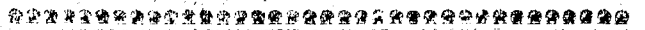
1.ª Queda termenantment prohibit blasfemar del Sant Nom de Deu; pró'ls que's trobin dominats per una forta excitació, poden recórrer a paraules tabernaries o a les propies dels presidaris.

El que fidelment compleixi aquesta primera conclusió, se li concedirà *ipso facto*, per la nostra part, cinquanta dies d'indulgència plenaria.

2.ª La calumnia, fins avui despreciada per tots els homes nobles, la usarém solsament nosaltres contra'ls enemics, demanant a qui correspongui la concessió del privilegi exclusiu.

3.ª Pot ferse ús de l'injúria, quant el que tingui absoluta necessitat d'atacar a una persona, se conegui ell mateix que's un covart, y, no sapiguent que dir, sápigat tampoc servirse dels procediments característics de les persones honrades. En aquest cas, l'injúria no serà pecat, sinó que, pel contrari, constituirà una patent pera ésser un bon trinxeraire y fidel jaumista perpetu.

NOTA.—El desafió y l'excitació a l'assessinat, ha d'ésser de boquilla, de lluny y en èpoques que hi hagi vaga de carrilaires; en altres cassos, potser els provocats ens clavarían una solemne *tu nyina*.

GALERIA D'HERMOSURES Y

ELEGANCIES OLOTINES

Si la memòria no'ns es infiel, podem categòricament afirmar que, en el curs de la publicació de aquesta *Galeria*, mai hem contret el compromís formal d'apologiar solsament a les fadrines belleses que son l'esplai y l'alegria de la terra nostra; y si, en realitat, creiéssim en l'existència d'aquet vot, ens veuríam precisats a trencarlo en l'ocasió d'ara, perquè, a més d'imposarnosho una matrimoniada heutat espaterrant, a nosaltres sabríans greu que algú per formals ens tingués.

No cometeríam un delicté d'hermosura lesa, si neguessim els nostres incéns a n'aquella estupenda magestat que viu en el carrer de Santa Pau? Veritablement seríam mereixedors d'un perenne remordiment, que no volém tenir, perquè be prou que'n tenim d'altres.

Mireu, examineu-la atentament y digueunos ab la vostra peculiar franquesa, si aquella cara angélica no es pera dislocarnos a tots plegats, si'ls seus ulls immensament llumínics no vos provoquen a somnis *calaveres* y si la turgència dels seus pits, que suposém blanquíssims com els horrallons de neu, no vos exita a deixari la senyal d'una forta mossegada.

Oh, *Concha*, la més bonica y elegant de totes les Conches que nosaltres coneixém! no'ns menyspreu y dignat acceptar l'adoració que a tots els de L'ULL inspira.

ULLADES DE LA SETMANA

Vegin lo que deia el Chato, actuant de rábula, en l'informe d'una menor quantia:—...*que lo que va muy bien para el estómago, es un trozo de pan que se torra y bien torrado. Por lo tanto, suplico al Juzgado, se sirva fallar de conformidad á lo que habemos pedido en nuestro primer escrito.*

D'aixó se'n diu parlar clar. Els testimonis tots declararen a favor de la part que'l Chato defensava, els documents apoiaven les pretensions de la mateixa, y, malgrat aixó y'l *luminós* informe, va sofrir, com acostuma, la més gran de les decepcions. Varen guanyar els altres.

De totes maneres, el client va estar d'enhorabona, perque, nosaltres que varem sentir l'*eloqüentíssim* lletrat, ens creiem que'l portarian a presiri.

Está vist, Chato estimat, que no mes pots sortir airós en les teves comandes, devant d'en Mitxes Negres y d'en Nasi.

Are compreném perque *Papitu* feia la distinció entre *capellans de ciutat* y *capellans de bardissa*: per la teula; car l'altre dia vejerem en el Pla de Llacs, a Mossén Antonet y al Dr. Pere Pussa, portant el primer un bufó y elegantíssim barret, y l'altre'n lluia un que semblava la tortugada del Hospici.

En el Teatre Principal, diumenge, hi varem veure un imitador de *D. Genaro el feo*, més feo que D. Teressito; la parella *The Richards*, quina dóna ens demostrá que tenia més pit que'l Gegant dels Valls; y per últim, al célebre Martín que ab les diferents veus que imitava, ens recordá els molts competidors que té, dintre la farándula olitina.

En una distingida reunió familiar, la guapassa morena que va sortir en la *Galeria* de la passada setmana, dialogaba de la següent manera ab un amic nostre: Quants anys te, vosté, dinou?—No, senyoreta! soc més vell, né tinc vintiu.—Que diu are, si no ho sembla.—Oh! es que'ls porto molt ben posats.

Denunciém a *Vitalitat* que aquell jove que cassa pels *boulevards* de nostra ciutat, aprofitant l'ausència dels *civils*, cada dia s'entreté en assensinar a n'els pobres pardalets que tants bens reportan a l'agricultura. No duptém que *por la cuenta que la tiene*, mirará de posar remei a tant greu mal.

Grans perjudicis ens ocasiona en la vida local, la vaga ferroviaria. Els magatzems de les nombres fábricas ab que contém, estant aborrotats de géneros qu'esperan el moment del embarc; el correu arriba ab lamentable retrás, privantnos de contestar a la xicota; y fins diumenge, el pare capellá encarregat de celebrar la missa de dotze, no va sortir en el presbiteri, hasta un quart de tretze, impacientant a la moltitud fidel qu'esperaba complir ab el precepte dominical. Es lo que deia una apreciable senyora, referintse a n'aquesta última anormalitat:—Si tarda gaire haurém d'aplaudir o sinó, ns anirém avans de que passin a cobrar les cadires.

Acabém de rebre una carta comunicantnos que, valguentse també de l'oscuritat del ditxós *cine* del carrer de Barcelona, un jove company de la ilustrada redacció de L'ULL, practicava lliçons de *tocografia* sobre'l terreno d'una agraciada senyoreta. Nosaltres, la vritat, no podém dir res de particular, perque segurament que'l nostre company, s'allissonaba en nom dels cinqua taun redactors restants, com era la seva obligació.

Ab seguretat que'ls milers de persones que cada setmana ab tant laudatori interés ens llegeixen, recordarán que'n un dels nombres anteriors de aquest pecador periódic, havíam dit que, ofesos els P.P. Carmelites per la xerimola que feian les tres senyores encarregades de rentaroshi la roba, decidiren donarla a una dóna del ofici.—Si no ho varem dir allavors, ho havíam d'haver dit.—Doncs be, aquesta bona dóna rentadora, un dia al fer el paquet de roba neta, va tenir el gros descuit de ficari una camisa de les seves, quedantsen un'altre dels religiosos freres. El que'ns ho explica, diu que al cap de vuit dies, abdós parts se retornaven mutuament brutes les camises, dient la pobre dóna:—Ara no més faltaria que'ls de L'ULL l'ro sapiguessin.

CORRESPONDENCIA

Karay.—Com pot veure, avui ens ocupém de la seva ullada.

Ninol.—Ja ho es de xistós, vosté, pro vaja, en tenim qu'encare ho son més.

Tarut.—Aquet quiento ja'l sabíam, es molt vellot.

Anís.—Vagi a dormir, vagi.

Meta.—En paga del seu article el condemnariam a les penes eternes de l'infern.

Bon.—Vosté's mereix la gloria del cel.

Nas.—Igualment li diém.